

værende Tærskesæson, hvorefter kun de andre Gnistfangere, der har vist sig at være bedre, vil kunne bringes i Anvendelse.

Jeg har nu kun tilbage det Afsnit af mine Bemærkninger, der samler sig om de overordentlige Forhold paa Prisreguleringens og Forsyningsens Omraade. Forskellige ærede Medlemmer har fremdraget Maksimalpriserne. Nogle har fundet nogle af disse for høje, nogle har fundet andre for lave. Man har kritiseret dem dels ud fra det Synspunkt, at Maksimalpriserne ikke dækkede den vedkommende Produktions Omkostninger tilstrækkeligt, og dels ud fra, at der dog vistnok maatte være en for stor Fortjeneste ved dem. Ærede Medlemmer vil heraf let kunne se, at der ved Fastsættelse af disse Priser er forskellige Hensyn at tage. Om det netop er 200 Hensyn, der skal tages, som det ærede Medlem fra Aalborg (Birck) sagde, ved jeg ikke. Han betegnede mig som de 200 Hensyns Mand, og da jeg som Regel kritiseres for Hensynsløshed, kan jo Afvekslingen kun fryde. Det ærede Medlem beskæftigede sig med sin bekendte Interesse for Farver ogsaa med min Kulør, og han var tilbøjelig til at betegne mig som ikke saa rød, som man gerne mente, idet jeg tog alle disse forskellige Hensyn. Men naar det ærede Medlem gav en Skildring af den overordentlige Kommissions Virksomhed og mente, at naar Foranstaltninger nu og da ikke var kommet i rette Tid, og derfor ikke havde været tilstrækkelig virkningsfulde, skyldtes det al den Hensynsfuldhed, der var samlet i min Person, forekommer det mig dog, at det ærede Medlem burde have nævnt, hvad han sigtede til, og angivet, hvornaar den overordentlige Kommission har mødt en saadan Mangel paa Hurtighed eller virkningsfuld Hjælp til at fremme dens Ønsker.

Foruden de Medlemmer, der talte om de nuværende Maksimalpriser, var der ogsaa visse, der føjede Kravet om nye Maksimalpriser til. Disse Medlemmer har altsaa ikke været saa ængstelige for, at Maksimalpriserne skulde bringe Varerne til at forsvinde, som det ærede 6te Medlem for Maribo Amt (Asger Karstensen), der samlede sin gennem mange Aar indhentede Erfaring om Maksimalpriserne i følgende Sætning: Vi satte Maksimalpris, saa det stod efter, paa Flæsket, og neppe har disse Maksimalpriser virket, før Flæsket er væk. Dette er altsaa det ærede Medlems Resultat. Jeg maa sige, at hans Hukommelse er kort. Dette ærede Medlem har nemlig i 1915, i 1916 og i 1917 spist lige saa meget Flæsk

til Maksimalpris, som han kunde ønske og overkomme. Han har som Bybeboer deltaget i at spise saa meget Maksimalflæsk, at der fra Landboernes Side er rejst Tvivl, om det nu ogsaa var muligt at spise alt det Maksimalflæsk De Undersøgelser, som derefter fandt Sted, viste, at det kunde Beboerne i Byerne gøre. Jeg maa for øvrigt tro, at de i ingen Maade i saa Henseende overgaar Landboerne. Jeg er tilbøjelig til at tro, at i disse Aar 1915, 1916 og 1917 har det for hele vort Lands Velbefindende været af overmaade stor Betydning, at vi var i Stand til ved Maksimalpriser og ved Hjælp af en af Svineslagteriernes Administration gennemført Ordning at skaffe til Veje dette billige Levnedsmiddel for Befolkningen.

Men vi kunde ikke skaffe dette Levnedsmiddel paa det Tidspunkt, da det ikke længere var det Levnedsmiddel, vi først og fremmest burde sikre Befolkningen. Overfor det ærede Medlem for Maribo Amt, som jo med Hensyn til Maksimalprisen har gaaet i Skole i Sæby, og som samler sin Opfattelse i dette, at Maksimalprisen faar Varen til at forsvinde, vil jeg sige: Nej, Forholdet er et andet, Maksimalprisen kan være god til meget, men den er ude af Stand til at fremskaffe en Vare, som ikke findes, Maksimalprisen er ikke et „Bord dæk dig“, den kan ikke skaffe noget, hvor Varelagerne er udtømte, som da Kaffe og The ikke længere kunde faasode fra, eller som da Soda og Sæbe ikke kunde tilvejebringes i tilstrækkelig Mængde. Den kan heller ikke tilvejebringe Flæsk, naar Mulighederne for Produktionen ikke længere eksisterer. Hvad Flæsket angaar, vil jeg gerne her endnu en Gang overfor de Udtalelser, som er fremsatte om dette Spørgsmaal, hævde, at naar Flæskeproduktionen er taget af her i Landet, skyldes det en bevidst, af alle Regeringsmyndigheder og af den høje Rigsdag godkendt Opfattelse af, at det, saaledes som vore Fodringsforhold udviklede sig, næsten vilde være en Nationalforbrydelse, hvis man søgte at opretholde Flæskeproduktionen. Efter at vore Foderstoffer var gaaet ned til det halve, var det givet, at vi ikke kunde ernære baade Mennesker og det samme Kvantum Kreaturer som tidligere med dette halverede Foder; noget maatte ofres, og de kyndigste, de mest fremskredne Ernæringsfysiologer paaviste for os, at i dette Tilfælde burde vi ofre Flæsket, og de vandt Regeringsmagtens og Rigsdagens Tilslutning til deres Anskuelse ud fra den Begrundelse, at